

Пише: Милан Благојевић
уторак, 03 август 2021 23:50

То што је недавно учинио Валентин Инцко је такав криминал, тиранија и изопаченост пред којима стаје људски разум. Он је својом самовољом 23. јула 2021. године буквално отворио лов на Србе, на свакога од њих који мисли другачије од његовог тзв. “закона о забрани негирања геноцида”. Зато сам ја у знак протеста против свега тога поднио оставку на моју судијску функцију у Окружном суду у Баналуци.

Јер последице свега, све је овдје изгубило смисао, па и смисао да се буде судија у оваквој изопаченој творевини каква је БиХ. Моја оставка је и вид отпора према тиранији ОХР-а.

С обзиром на чињеницу да је Народна скупштина Републике Српске потом донијела Закон о непримјењивању наведене одлуке Валентина Инцка, услиједиће, сасвим извјесно, захтјев Уставном суду БиХ за оцјену уставности тог закона. И онда ће да ступи

на сцену осовина ОХР - Уставни суд БиХ, па у овом тексту желим да укажем нашој јавности какав противправни посао ће да одради тај суд.

Тиранија

У Уставу БиХ нигдје није прописано да је високи представник власт у БиХ, нити је тим Уставом, а ни било којим другим анексом Дејтонског споразума, резолуцијом Савјета безбједности УН или закључцима оног фантомског савјета за примјену мира у БиХ, речено иједном ријечју да се одлуке високог представника морају сматрати законом

У суштини, он ће сада бранити тиранију ОХР-а, о чему свједочи примјер на који су многи заборавили, што не треба да чуди јер се ради о нечему што се догодило прије 20 година. **Тадашњи високи представник Волфганг Петрич је 13. јануара 2000. године наметнуо тзв. закон о државној граничној служби БиХ, чиме је он умјесто Парламента БиХ створио ову институцију на нивоу БиХ, без сагласности ентитета, што је незабиљежен случај било гдје у свијету. У спору за оцјену уставности тог насиља Волфганга Петрича, који је покренуло 11 посланика Представничког дома Парламента БиХ, Уставни суд БиХ је донио одлуку у којој је, вјеровали или не, рекао да је високи представник намећући поменути закон наводно дјеловао као власт БиХ и да се та одлука високог представника наводно мора сматрати законом**. Пазите, овакве неистине износи Уставни суд БиХ, иако зна да у Уставу БиХ нигдје није прописано да је високи представник власт у БиХ, нити је тим Уставом, а ни било којим другим анексом Дејтонског споразума, резолуцијом Савјета безбједности УН или закључцима оног фантомског савјета за примјену мира у БиХ, речено иједном ријечју да се одлуке високог представника морају сматрати законом, нити да високи представник уопште има право да доноси законе.

Колико је било несувисло и злонамјерно понашање Уставног суда БиХ у том предмету свједочи и чињеница да је у тој својој одлуци покушао да успостави паралелу између дејтонске БиХ и Њемачке након Другог свјетског рата. Ево како је ту изопачену паралелу успоставио Уставни суд БиХ у тој својој одлуци: “Релевантни примјери су мандати под режимом Друштва народа и, у неким погледима, Њемачка и Аустрија након Другог свјетског рата. Иако признате као суверене, ове државе су биле подвргнуте међународном надзору, а стране власти су учествовале у тим државама у име међународне заједнице, супституирајући домаће власти.

Пише: Милан Благојевић
уторак, 03 август 2021 23:50

Акти, које су доносиле међународне власти, су често бивали доношени у име држава под контролом.”

У сувереној држави, чланици УН, нико други осим њеног надлежног парламента нема право да доноси законе којима се уређује било које унутрашње питање

Дакле, судије Уставног суда БиХ су у тој својој одлуци најприје рекле, тачније казано слагале су, да је дејтонска БиХ наводно слична “релевантним примјерима мандата под режимом Друштва народа”. Међутим, није сувисло нас упоређивати са поменути мандатима, јер су то биле бивше колоније некадашњег Њемачког и Османског царства, а дејтонска БиХ није, нити је била ичија колонија, већ је међународним уговором (Дејтонским споразумом) успостављена као суверена држава. Она као таква, а не високи представник, суверено (у надлежним домаћим парламентима) доноси законе. Другим ријечима, у сувереној држави, чланици УН, нико други осим њеног надлежног парламента нема право да доноси законе којима се уређује било које унутрашње питање.

Да ти памет стане

Затим се Уставни суд БиХ у тој својој одлуци неосновано позивао на окупирану Њемачку послвије Другог свјетског рата и да високи представник у БиХ наводно може, попут окупирание Њемачке, да БиХ подвргне свом међународном надзору, те да наводно и стране власти у БиХ могу да учествују у томе. Ово је толико правно и морално неосновано, да човјеку стаје памет. Па савезничке снаге које су побиједиле нацистичку Њемачку подијелиле су ту државу у четири окупационе зоне.

Америчка зона састојала се од Баварске, Хесена и сјеверних дијелова данашње савезне државе Баден-Виртемберг. Британска зона покривала је углавном сјеверозападни дио Њемачке. Британци су своју зону организовали тако да су обновили њемачку савезну државу Хамбург из 1937. године, али су формирали и сасвим нове савезне државе попут Шлезвиг-Холштајна, Доње Саксоније и Сјеверне Рајне-Вестфалије. Француска је након рата добила окупациону зону на самом западу државе, који углавном граничи с Француском. Совјетску окупациону зону чинила су подручја држава Тирингија, Саксонија-Анхалт, Бранденбург и Мекленбург-Западна Померанија, а Берлин, који је у потпуности био окружен совјетском окупационом зоном, био је подијељен на четири

Пише: Милан Благојевић
уторак, 03 август 2021 23:50

савезничке окупационе зоне. Та подјела на окупационе зоне правно је била одређена 1944. године у тзв. Лондонским протоколима, а трајала је до 1949. године. У мају 1949. године три западна савезника (САД, Велика Британија и Француска) ујединили су своје окупационе зоне, од којих је формирана Савезна Република Њемачка и након тога је донијет Основни закон (Устав) СР Њемачке.

Дејтонским споразумом, а ни било којим другим међународним правним документом, БиХ није окупирана и издијељена на окупационе зоне, нити је било којим правним извором иједној страни власти или високом представнику дато право да овдје врши власт и доноси законе

Очигледно је, дакле, да ти Лондонски протоколи, као извори међународног права, представљају међународни правни основ за подјелу и окупацију Њемачке на четири окупационе зоне, у којима је на основу тих правних споразума владала једна од савезничких снага. Ништа од тога нема везе, нити је икако слично са дејтонском БиХ, јер она Дејтонским споразумом, а ни било којим другим међународним правним документом, није окупирана и издијељена на окупационе зоне, нити је било којим правним извором иједној страни власти или високом представнику дато право да овдје врши власт и доноси законе.

На овај примјер сам подсетио све нас, јер он најбоље одсликава колико су судије највишег државног суда спремне на подвале у својим одлукама, да би подржале очигледно насиље високог представника, па ће се на те подвале позивати и сада, када добију захтјев за оцјену уставности Закона о непримјењивању одлуке Валентина Инцка од 23. јула 2021. године.

Када је такво понашање присутно у највишем државном суду, и удружено са насиљем ОХР-а, онда је то необориви доказ да овдје нема владавине права нити истинског правосуђа.

Милан Благојевић, професор уставног права из Бањалуке

(Глас Српске)

Пише: Милан Благојевић
уторак, 03 август 2021 23:50
